

Rechtskundig Weekblad

REDACTIE : Italiëlei, 99, Antwerpen
Abonnement : 100 fr. per jaar

Vereeniging zonder winstgevend doel

BEHEER : Lange Leemstraat, 99, Antwerpen
Postchecknummer : 3185.22

INHOUD :

G. LAMMERTYN. — Zaken die van hand tot hand kunnen geschonken worden.
RECHTSpraak.
Hof van beroep Brussel. — 9e Kamer. — 20 December 1933. — Valsche eed. — Burgerlijke partij. — Ontoontvankelijkheid.
Hof van beroep Brussel. — 9e Kamer. — 17 Januari 1934. — Laster. — Openbaarheid. — Woorden geuit bij open venster met luide stem en met de klaarblijkelijke bedoeling door geburen gehoord te worden.
Boetschappelijke Rechtbank Antwerpen. — 29 September 1933. — Strafvordering. — Exceptio obscuri libelli. — Vonnis. — Beroep.
Handelsrechtbank Brugge. — 10 October 1933 ? — Vennootschap in deelneming. — Ontbinding der vennootschap. — Vereffenaar. — Betrekkingen tusschen vennoten.
Vrederecht Tongeren. — 22 Juni 1933. — Kleine erfenissen. — Wet van 23 Juni 1924. — Kadastraal inkomen. — Nalatenschap open-

gevallen voor het in voege treden der verhooring. Niet toepasselijkheid.
Vrederecht Berchem. — 5 December 1933. — Huurovereenkomst. — Contractuele vermindering. — Betwisting van titel. — Algemeene bevoegdheid.
Vrederecht Antwerpen. — 1ste Kanton. — 29 November 1933. — Verzekeringen. — Persoonlijke ongevallenverzekering. — Beroepswijziging. — Gevolg. — Verjaring. — Geen eenvoudig vermoeden van betaling. — Eed niet ontoontvankelijk.
Vrederecht Antwerpen. — 4e kanton. — 29 November 1933. — Handelshuurovereenkomst. — Wet van 5 Augustus 1933. — Uitbetaling deel van een geheel. — Inkomsten van het geheel. — Ongegrondheid.

UIT DE PERS.
NECROLOGIE.
WETGEVING.

Zaken die van hand tot hand kunnen geschonken worden.

Uit den regel, dat de gifte van hand tot hand slechts voltrokken wordt door een werkelijke levering (Zie b. v. Luik 3 Juni 1914. Jurispr. Liège 1914. 219), volgt noodzakelijk dat bij dit contract enkel lichamelijke roerende goederen kunnen geschonken worden : deze alleen zijn immers voor effectieve afgifte vatbaar. Voor deze goederen echter lijdt de gestelde regel maar één uitzondering, namelijk voor de booten en schepen die uiteraard niet kunnen van hand tot hand overgeleverd worden ! Deze zijn weliswaar roerend, maar de wet zelf is van het principe afgeweken. Art. 2 van het wetboek van koophandel (2e boek, 1e titel) luidt inderdaad als volgt : « De schepen zijn roerende goederen. Nochtans zijn zij niet onderworpen aan den regel volgens denwelke, met betrekking tot roerende goederen, bezit als titel geldt ».

Alhoewel het principe zeer eenvoudig en duidelijk is, heeft de toepassing er van toch aanleiding gegeven tot veel verwarring. Daarom willen wij hier enkele praktische gevallen van naderbij onderzoeken, en namelijk nagaan of er een handschenking tot stand zou komen bij het overhandigen « animo donandi » van een schuldbekentenis of van een spaarboekje, van toonderpapier, effecten aan order, in blanco geëndosseerde wissels, handschriften en kunstvoorwerpen.

* * *

Het lijdt geen twijfel dat een schuldvordering niet van hand tot hand kan geschonken worden. (Rechtb. Charleroi 11 Juli 1930. Rev. prat. Not. 1930. 693). Overhandigt de schuldeischer den titel zijner schuldvordering aan een derde, met de bedoeling een schenking te doen, dan is deze afgifte van geener waarde. En indien de schuldbekentenis aan den schuldenaar zelf teruggegeven werd met het inzicht hem aldus van hand tot hand te begiftigen ? Ook in dit geval kan er van een handschenking geen sprake zijn, maar de milddadigheid zal geldig zijn, bij toepassing van art. 1282 en 1283 B. W. B., als schuldkwijtschelding : een andere schenkingswijze, die, evenals de handschenking, vrijgesteld is van de pleegvormen der giften onder levenden.

Het kan eveneens niet betwist worden dat een spaarboekje niet van hand tot hand kan gegeven worden, aangezien dit enkel den titel uitmaakt van een schuldvordering tegen de

Spaarkas (Beroepshof Brussel 24 Januari 1898, Pas. 1898 II 214 ; Rechtb. Charleroi 11 Juli 1930, Rev. prat. Not. 1930, 693). Natuurlijk kan het inzicht der partijen aan deze oplossing niets veranderen namelijk wanneer zij de afgifte van een spaarboekje zouden beschouwd hebben als een volkomen geldige schenking van hand tot hand. (Rechtb. Luik 30 Mei 1911, Pas. 1911, III, 343).

* * *

Toonderpapier kan van hand tot hand gegeven worden. Het geldt hier geen eigenlijke uitzondering op den regel. Daar de hoedanigheid van schuldeischer aan het bezit van den titel verbonden is, wordt deze als een lichamelijke roerend goed beschouwd en aldus is hij, volgens het algemeen principe, voor handschenking vatbaar. (Beroepshof Luik 22 Jan. 1880. Pas. 1880, II. 166).

Van het orderpapier dient het tegenovergestelde gezegd. De enkele overlevering van een effect aan order verandert de rechtsverhoudingen niet die door de uitgifte van dien titel tot stand kwamen. Zoo b. v. met een wissel in zijn bezit te krijgen wordt men nog geen schuldeischer van den betrokkene, daar de wissel altijd moet aan order zijn, hetzij van een derde, hetzij van den trekker zelf. Werd een wissel op naam geëndosseerd met de vermelding dat zulks ten titel van afgifte gedaan is, dan zou hij een schenkingsakte uitmaken, die onbestaanbaar is wegens niet vervulling der pleegvormen. (Schicks et Vanisterbeek, d. 4 bl. 539).

Wat moet er beslist worden nopens den in 't wit geëndosseerden wissel ? De vraag komt hierop neer : is deze wissel een echte titel aan toonder geworden ? Hieromtrent zijn de meeningen verdeeld, in rechtsleer en rechtspraak. (Zie L. Fredericq « Beginnelsen van het Belgisch Handelsrecht », 1927 d. I. bl. 376, n° 334).

De meerderheid der schrijvers geven een bevestigend antwoord. Deze oplossing, met onmiddellijke toepassing op de handschenkingen, vinden wij in de Fransche rechtsleer, b. v. bij Aubry et Rau (d. X. § 659, bl. 82, nota 22). « De verhandelbare effecten met blanco endossement mogen met de titels aan toonder gelijk gesteld worden, in dezen zin dat de houder van zulke effecten er een gifte kan mee doen door enkele levering, zonder verplicht te zijn ze van zijn eigen endossement te voorzien ». (Zie ook

Lyon Caen et Renault « Traité de droit commercial », d. IV. bl. 152. n. 151 ; Baudry Lacantinerie et Colin « Les donations entre vifs et des testaments » d. I. bl. 539, n. 1189). De Belgische schrijvers deelen over 't algemeen dezelfde meening. In zijn verklaring van de wet op de wisselbrieven zegt Namur (n. 117) dat, tot het overdragen van een in blanco geëndosseerden wissel enkele overlevering voldoende is en dat die wissel alsdan in omloop is als waar toonderpapier. Dezelfde stelling wordt verdedigd door Nyssens en Debaets (Commentaire législatif, d. I. bl. 29 d. II. bl. 25). De rechtspraak, zoo schrijven zij, voor den weerstand van den handel zwichende, heeft de verouderde bepalingen van het wetboek van 1808 over den vorm van het endossement moeten ontduiken. Met de Duitsche en de Amerikaansche wetgeving, erkent de commissie het blanco endossement als volledig den eigendom overdragende en den wissel veranderende in een waar effect aan toonder. (Zie in denzelfden zin Kluyskens « De schenkingen en testamenten » bl. 180, verzendende naar Laurent d. 12 n. 310, Maton V^o Don Manuel n. 7, Schicks et Vanisterbeek d. 4 bl. 539).

Herhaaldelijk moesten de rechtbanken zich over deze kwestie uitspreken. Hun talrijke beslissingen stellen de belangrijkheid dezer vraag in het licht en teekenen scherp de verdeeldheid af die in de rechtspraak heerscht. In de volgende gerechtelijke uitspraken werd de enkele overlevering erkend als overdrachtswijze van een in blanco geëndosseerden wissel : Rechtbank van Koophandel te Brussel 1 Sept. 1874 (Pas. 1875, III, 59), Hof van Beroep te Gent 7 Mei 1880 (Pas. 1880, II, 379), Rechtbank te Doornijk 26 Sept. 1889 (Pand. Pér. n. 1793), Rechtbank van Koophandel te Verviers 3 Dec. 1891 (Pand. Pér. 1893, n. 46), Hof van Beroep te Luik 30 Dec. 1893 (Pas. 1894, II. 248), Rechtbank van Koophandel te Kortrijk 27 Mei 1911 (Jurispr. comm. Fl. 1911, 433), Rechtbank van Koophandel te Antwerpen 8 Mei 1913 (Journ. Trib. 1913 1290). Verdedigden de tegenovergestelde zienswijze : Hof van Beroep te Gent 21 Februari 1874 (Pas. 1874 II, 279), Rechtbank van Koophandel te Gent 23 Mei 1877 (Pas. 1878, III, 100), Hof van Beroep te Brussel 28 juni 1886 (Pas. 1886, II. 370), Rechtbank van Koophandel te Antwerpen 25 Nov. 1887 (Journ. Trib. 1553), Rechtbank van Koophandel te Gent 2 Juni 1888 (Pand. Pér. bl. 1628), te Brussel 19 Juni 1889 (Pand. Pér. 1890 bl. 4), te Hoei den 26 Mei 1891 (Pas. 1892, III. 68), te Antwerpen 31 Juli 1894 (Journ. Trib. 1894, 969), te Brussel 22 Mei 1897 (Pas. 1897 III. 216), te Verviers 30 April 1903 (Pand. Pér. 1904 n. 331).

* * *

Het valt buiten kijf dat een handschrift, een schilderij, een beeldhouwwerk, van hand tot hand kunnen gegeven worden, wanneer deze zaken uitsluitend als lichamelijke roerende goederen beschouwd worden. Doch welke rechten

worden alsdan op den begiftigde overgedragen ? Wie b. v. een manuscript in handen krijgt, verwerft die insgelijks het recht dit werk te publiceeren, wordt ook de literaire eigendom op hem overgezet ?

Sommige schrijvers hebben deze vraag bevestigend beantwoord (Troplong d. I bl. 359, n. 56 ; Demolombe d. XX, bl. 70, n. 71 en 72), doch hun zienswijze wordt terecht door de overgrootste meerderheid der rechtsleer niet gevolgd (Baudry Lacantinerie et Colin « Donations et testaments », d. I. n. 1182 ; Aubry et Rau d. X. bl. 582, § 659 ; Hue d. VI bl. 243 ; Planiol d. III bl. 602 ; Laurent d. XII, bl. 353). De eigendom van het handschrift en de literaire eigendom zijn twee duidelijk onderscheiden rechten, waarvan het laatste op een onlichamelijk roerend goed slaat en diensvolgens noch voor werkelijke ievering noch voor handschenking vatbaar is.

De Belgische wetgever heeft dit onderscheid goed ingezien, wanneer hij in art. 19 der wet van 22 Maart 1886 op het auteursrecht verklaart : « De cessie van een kunstvoorwerp brengt de overdracht niet mede van het reproductierecht ten voordeele van den verkrijger ». Dit laatste recht wordt door de wet aan de algemeene beginselen onderworpen. « Het auteursrecht is roerend, afstaanbaar en overdraagbaar, geheel of gedeeltelijk, volgens de regelen van het burgerlijk wetboek. » (Art. 3). Ook uit de voorbereidende werken blijkt het dat alle verwarring dier twee rechten geweerd werd. (Kamerbescheiden 1885-6, bl. 173).

De Belgische rechtspraak had ten andere, reeds lang voor het afkondigen der wet van 22 Maart 1886, een juiste toepassing gemaakt van de bovenvermelde principes. (Brussel 6 Augustus 1835, Pas. bl. 300). Doch op een zeker tijdstip werden drie gerechtelijke beslissingen geveld die schenen aan te duiden dat de rechtspraak een anderen weg zou opgaan. Zoo verleende de burgerlijke rechtbank te Brugge (3 Dec. 1875. Pas. 1876 III, 86) de volgende uitspraak : een schilder die zijn werk verkocht heeft zonder het minste voorbehoud te maken, draagt op den koper den vollen eigendom over van het voorwerp met het exclusief recht van reproductie en kopie, en mag er niet over klagen dat een kopie van dit werk, met een nagemaakte naamteekening voorzien, te koop geseld geweest is. (Zie ook Beroepshof Gent 22 Febr. 1876. Pas. 1876 II 201 ; Beroepshof Brussel 6 Juli 1871, Pas. 1876, II. 204). De ware rechtsbeginselen werden echter wederom in eere hersteld door een arrest van het Hof van Beroep te Brussel (9 November 1885. Pas. 1886 II, 53), volgens hetwelk het bezit van een gietafdruck niet noodzakelijk het reproductierecht toekent. Sedertdien bleef de rechtspraak in dien zin gevestigd. (Beroepshof Luik 6 April 1898, Pas. 1898, II, 318 ; Rechtbank Brussel 19 Aug. 1898. Pas. 1898, III, 360 ; id. 26 Dec. 1906, Pand. Pér. 1907, n. 212). G. LAMMERTYN, Gent.

BELANGRIJK BERICHT

Ten einde de kosten van het innen der abonnementsprijzen te vermijden worden al onze abonnés verzocht den prijs van hun abonnement, zijnde 100 Frs., onverwijld te willen storten op de postcheckrekening van het Beheer van het Rechtskundig Weekblad Nr. 3185.22.

Binnen een tiental dagen zal aan de abonnés welke de storting niet zouden gedaan hebben een kwijtschrift worden aangeboden.

Wij rekenen er stellig op dat ze de noodige maatregelen zullen nemen opdat bij eventuele afwezigheid de abonnementsprijs in elk geval bij de eerste aanbieding der kwijting zou betaald worden.

RECHTSPRAAK

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL

9^e KAMER — 20 DECEMBER 1933

Voorzitter : M. Convent.
Raadsheeren : MM. De Landsheer en Simon.
Pl. : Mers Victor en Hector Le Bon.

VALSCHE EED. — BURGERLIJKE PARTIJ. — ONONTVANKELIJKHEID.

In het strafrechtelijk geding wegens valschen eed is de partij die den eed oplegde niet gerechtigd zich als burgerlijke partij aan te stellen.
De bepalingen van art. 2052 en 1363 van het B.W. verhinderen deze aanstelling.

S. t/ De Cl.

Aangezien de partij die den beslissenden eed opdraagt met de tegenpartij een transactie aangaat die op voet van art. 2052 B.W. kracht van gewijsde in laatsten aanleg tusschen partijen heeft ;

Aangezien het contractueel karakter van bewusten eed, de bewoordingen van art. 1363 B.W. en het gezag van het gewijsde beletten dat de partij die het burgerlijk proces verloren heeft, bij wege van de publieke vordering, het oorspronkelijk geschil opnieuw zou openen en de valsheid van den afgelegden eed zou bewijzen ;

Aangezien dientengevolge bovenbedoelde partij niet gerechtigd is om zich burgerlijke partij te stellen ;

Om deze redenen

Het Hof, alle verdere of tegenstrijdige besluiten afwijzende, bevestigt het vonnis waarvan beroep, verwijst beroepster in de kosten op het hooger beroep gevallen.

(1) Zie in den zeliden zin : Luik 17 Mei 1913. Jurispr. Liège 217. Brussel 13 Juli 1925. Rev. dr. pénal 1061. Gent 13 December 1899. Pas. 1900 II. 303. Brussel 30 October 1933 (onuitgegeven). Verbr. Frankrijk 7 Juli 1843. Sir. 1844. I. 135. 5 Juli 1888. Pasic. française 1888. I. 473.

Kluyskens : De Verbintenissen n° 339.

Planiol et Ripert : Traité pratique de droit civil français t. VII. n° 1581.

Barten sur Aubry et Rau XII. § 753. Aanteekening 45 in fine. Garçon : Code pénal annoté : art. 366 n° 14. Baudry, Lacantinerie et Barde IV n° 2756. Blanche : Etudes pratiques sur le Code pénal V n° 406. Laurent XX. n° 275. Le Poittevin : Dictionnaire des Parquets V° Serment 2. Nypels et Servais : art. 266 n° 9.

In tegenovergestelden zin : Duranton XIII. 600. Brussel 25 Januari 1928. Rechtskundig Weekblad 28 Mei 1933. 637.

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL

9e KAMER — 17 JANUARI 1934

Voorzitter : M. Convent.
Raadsheeren : MM. De Landsheer en Simon.
Adv. Gen. : M. Leparre.

LASTER. — OPENBAARHEID. — WOORDEN GEUIT BIJ OPEN VENSTER MET LUIDE STEM EN MET DE KLAARBLIJKE BEDOELING DOOR GEBUREN GEHOORD TE WORDEN.

Lasterlijke aantijgingen, uitgebracht met luide stem terwijl betichte zich bevond aan een venster dat zij open getrokken had, klaarblijkelijk opdat hare woorden door naburen zouden verstaan worden, zoodat de bewuste aantijgingen zich feitelijk hebben verspreid over de open plaatsen en hoven van de aanpalende huizen, moeten beschouwd worden als gedaan in een openbare plaats of tenminste in een plaats die, alhoewel niet openbaar, nochtans toegankelijk is voor een zeker aantal personen die het recht hebben er te vergaderen of ze te bezoeken.

O. M. en L. V. t/ A. P.

Aangezien het onderzoek voor het Hof gedaan doet uitschijnen dat betichte den 1 Juni 1932 rond 15 ure het achtervenster van haar huis heeft opengetrokken en luidop heeft geëgd, derwijze dat hare woorden gehoord werden door verschillende getuigen die zich bevonden in een naburig huis «..... die lekkere L. V. d. A..... is bij D..... op den Antwerpsche steenweg buiten gegooit omdat ze de jongens niet kon gerust laten» en zich daarna wendend tot hare moeder erbij gevoegd heeft «Mâ (moeder) ze hebben komen vragen van wege Mme D..... van onmiddellijk te komen, zij moet u nu nog veel meer vertellen over die lekkere L. V. d. A.....», dat zij eenige stonden daarna het venster weder heeft opengetrokken en gezegd : «dat zoudt gij die lekkere L. V. d. A..... niet nageven dat ze met dien ouden smeelap te doen heeft» ;

Aangezien aldus vastgesteld is dat in de omstandigheden van tijd en plaats die vermeld zijn in de betichting P. Anna aan Van der A... L., die klacht indient, een bepaalde daad heeft aangetijgd namelijk dat zij vlees-

schelijke betrekkingen had met een bejaard en losbandig man, welke daad van aard is om de eer van de klaagster te krenken of haar aan de openbare verachting bloot te stellen en waarvan het wettelijk bewijs niet is ingebracht of waarvan de wet het bewijs niet toelaat ;

Aangezien de omstandigheden waarin de aantijging uitgebracht werd op onbetwistbare wijze het bewijs uitmaken van het kwaadwillig inzicht waarmee betichte de haar te last gelegde daad heeft verricht ;

Aangezien betichte beweert dat de lasterlijke aantijgingen geuit werden in een niet openbare plaats, voor getuigen doch niet in tegenwoordigheid van de beleedigde, dienvolgens het bestaan betwist van de bestanddelen van het bij art. 443, 444 voorziene misdrijf ;

Aangezien de lasterlijke aantijgingen uitgebracht zijn geweest met luide en verstaanbare stem, terwijl betichte zich bevond aan het venster dat zij opengetrokken had, klaarblijkelijk opdat hare woorden door de naburen zouden worden verstaan, derwijze dat bewuste aantijgingen zich feitelijk hebben verspreid over de open plaatsen en hoven van al de aanpalende huizen zoodat de stem van betichte kon reiken ;

Aangezien de lasterlijke aantijgingen waarvoor betichte te recht staat dienvolgens moeten beschouwd worden als gedaan in een openbare plaats of ten minste in een plaats die niet openbaar is, maar toegankelijk voor een zeker aantal personen die het recht hebben er te vergaderen of ze te bezoeken ;

Aangezien er ten gunste van betichte verzachtende omstandigheden bestaan voortvloeiende uit de afwezigheid van vroegere veroordelingen tot correctionele straffen ;

Aangezien de eisch van burgerlijke partij ontvankelijk en gegrond is ;

Om deze redenen :

Het Hof, gelet op art. 40, 85, 443, 444, 450 B.W., veroordeelt met eenparige stemmen betichte tot een geldboete van 100 fr. of één maand gevangenisstraf ;

Verwijst ze in de kosten van beide aanleggen jegens de openbare partij, zegt dat de uitvoering van het arrest gedurende drie jaar zal geschorst worden behalve wat betreft de verwijzing in de gerechtskosten en de vergoeding aan burgerlijke partij toegekend ; en beslissen de over de burgerlijke vordering : veroordeelt betichte om te betalen aan burgerlijke partij de som van 1 frank ten titel van schadevergoeding ;

Verwijst ze in de kosten van beide aanleggen jegens bewuste partij.

BOETSTRAFFELIJKE RECHTBANK TE ANTWERPEN

29 SEPTEMBER 1933

Voorzitter : M. Heimbürger.
Rechters : MM. Elsen en Van den Hove.
Pl. : Mr Van Rompaey.

STRAFVORDERING. — EXCEPTIO OBSCURI LIBELLI. — VONNIS. — BEROEP. — SCHORSEND.

Een vonnis der boetstraffelijke Rechtbank uitsprekend over een exceptio obscuri libelli opgeworpen tegen de dagvaarding, is een eindvonnis op tusschengeschied.

Het beroep tegen een dergelijk vonnis is schorsend.

Duchêne, Blutz t/ Ministerie van Geldwezen en O. M.

1° Vonnis.

Aangezien door de dagvaarding van het Ministerie van Geldwezen in dato 12 December 1932, de betichten genoegzaam op de hoogte gesteld worden van de vordering tegen hun gericht en namelijk, dat de sommen van hun geëischt duidelijk vermeld zijn ;

Aangezien de gesloke rechten, die door de Maatschappij «Minerva Motors», na overeenkomst betaald werden, niet meer in de dagvaarding vermeld zijn, noch van de betichten geëischt worden ;

Rechtsdoende tegensprekelijk, de Rechtbank verwerpt de besluiten van de betichten Duchêne en Blutz, en zegt dat er zal overgegaan worden tot het onderzoek van den grond van de zaak.

2 Vonnis.

Gezien het beroep van betichten tegen het vonnis geveld ter zitting van heden en die de voortzetting van deze zaak beveelt ;

Gehoord het Op. Min. in zijn advies ;

Gezien de besluiten van het Beheer van Geldwezen ;

Aangezien het vonnis beslist over de geldigheid der dagvaarding waartegen het «exceptio obscuri libelli» ingeroepen wordt ;

Aangezien dit vonnis dient aanzien te worden als eindvonnis over een tusschengeschied dat het beroep van dit vonnis bijgevolg schorsend is en de behandeling der zaak uitgesteld dient te worden ;

Verwerpt de Rechtbank de besluiten van het Beheer van Geldwezen en stelt de zaak onbepaaldelijk uit.

HANDELSRECHTBANK TE BRUGGE

10 OCTOBER 1933

Voorzitter : M. Vandepitte.
Referendaris : M. Edw. Maertens.
Pl. : Mter Schramme.

VENNOOTSCHAP IN DEELNEMING. — ONTBINDING DER VENNOOTSCHAP. — VEREVENAAR. — BETREKKINGEN TUSSEN VENNOOTEN.

Wanneer, door de gedragingen van een der vennoten, de goederen der gemeenschap in gevaar gebracht worden, mag een vereffenaar benoemd worden om de verhoudingen tusschen vennoten te regelen, en desnoods namens de vennootschap tegen een der vennoten mag handelen.

V. V. t/ D. K.

Herzien het tusschenvonnis van 23-7-1931 ;
Gezien het deskundig verslag ;
Gezien het exploit van dagstelling op 6-9-1933 beteeënd door Edward De Mulder, deurwaarder te Brugge, aldaar geboekt den 7-9-1933, kosten 15 fr. ;

Gehoord de eischers in hare besluitselen ;
Aangezien verweerder na eerst verschenen te zijn, achter gebleven is ;

Aangezien het spruit uit deskundig verslag dat de vennootschap in deelneming gesticht werd met een kapitaal van 500.000 fr., dat verweerder voor 450.000 fr. intekende en eischers voor 50.000 fr. ; dat verweerder een hypothecaire leening gedaan heeft op de goederen der vennootschap zonder de toestemming van eischers ;

Dat de verbintenis schadelijk ware, indien verweerder de geleende gelden voor zijn eigen zaken benuttigde ; dat hij nochtans meer gestort heeft in de kas der vennootschap, dan hij geleend heeft, zoodat de waarborg van het maatschappelijk kapitaal hersteld werd ; doch dat het anders ware indien hij deze vrije stortingen terugtrok boven een bedrag van 29.301,60 fr. ; dat verweerder loon moet trekken voor zijn werk ; dat het maatschappelijk verlies van 1929 tot 1931 de som van 185.413,02 fr. bedraagt ;

Aangezien eischers vraagt :

1°) dat de loonen die verweerder zich toegewezen heeft, zouden verworpen worden, omdat aan verweerderster een kroos van 7 % beloofd werd voor elke andere vooruitneming ;

2°) dat de hypothecaire geldleening van 100.000 fr. zonder de toelating van eischers genomen uit de maatschappelijke boeken zou geweerd worden ;

3°) dat aflossingen van ambtswege door den deskundige gedaan niet in rekening zouden gebracht worden onder oogpunt van het bevoorrecht kroos dat haar beloofd werd ;

Aangezien verweerdsters achterblijven doet vermoeden dat deze besluitselen gegrond zijn ;
Aangezien de vordering tot ontbinding der vennootschap zooveel te meer gegrond is, dat de staalgietery, die het maatschappelijk voorwerp is, bij dadelijke uitwinning verkocht werd ;

Aangezien de benoeming van een vereffenaar slechts mogelijk is voor wat betreft de betrekkingen der vennoten onder elkander ; dat de vennootschap voor hen bestaat als een erkende rechtspersoon en dat de openbare orde zulks niet verbiedt, zolang de vereffenaar niet optreedt tegen derden ;

Dat de vereffenaar dus namens de vennootschap tegen de vennoten mag handelen ;
Aangezien eischers op bijvoeglijke wijze de benoeming van een gerechtelijken bewaarder aanvraagt ;

Aangezien de goederen der vennootschap in gevaar kunnen gebracht worden door den verweerder ; dat de benoeming van een bewaarder het bestuur en de vereffening der vennootschap vergemakkelijkt, daar hij van derden het afgeven der goederen mag opvorderen, die hij last heeft te bewaren ;

Om deze redenen :

De rechtbank, wijzende bij verstek wegens niet verwerping, verklaart ontbonden de vennootschap in deelneming onder partijen gesloten ;

Benoeemt Mr Beeckman, advocaat te Brugge als vereffenaar der vennootschap voor wat betreft de betrekkingen der partijen en als gerechtelijke bewaarder met last bezit te nemen van al de goederen der vennootschap, ze te gelde te maken, de schulden te betalen, de rekeningen der vereffeningen op te maken en over te gaan tot de verdeling ;

Zegt voor recht dat eischers recht heeft op een rent van 7 % op de maatschappelijke inbrengst door haar gestort, hetzij 3.500 fr. voor den jaargang gesloten op 31-12-1931, de bezoldiging door verweerder opgestreken, en de hypothecaire schuld buiten de rekeningen geweerd zijnde ;

Veroordeelt verweerder tot de betaling van het aandeel in de maatschappelijke baten, zoodat het zal vastgesteld worden in de rekeningen der vereffening ;

Geeft akt aan eischers dat zij dit aandeel op 100.000 fr. schat en dat zij deze vordering op meer dan 10.000 fr. schat voor elkeen van hare partijen.

351

VREDEGERECHT TE TONGEREN.

22 JUNI 1933.

Dd. Vrederechter : M. Indekeu.
Pleiters : Mters Ulrix en Lysens.

KLEINE ERFENISSEN. — WET VAN 23 JUNI 1924. — KADASTRAAL INKOMEN. — NALATENSCHAP OPENGEVALLEN VOOR HET IN VOEGE TREDEN DER VERHOOGING. — NIET TOEPASSELIJKEID.

De verhooging van het maximum kadastraal inkomen, ingevoerd door de wet van 23 Juni 1924, is niet van toepassing op nalatenschappen opgevallen vóór het van kracht worden dezer wet.

Cuypers t/ Saeren.

Gezien het verzoekschrift neergelegd door C. Georges en C. Jozef, beiden landbouwers te Nederheim, en strekkende tot overname overeenkomstig de wet van 16 Mei 1900 der onroerende goederen begrepen in de nalatenschap van Maria Louisa Lecoque ;

Aangezien Maria Louisa Lecoque overleden is den 23 Maart 1918 en dat het blijkt uit twee uittreksels van den kadastralen legger der gemeenten Nederheim en Ereeren, de dato 17 Mei 1918, dat de onverdeelde onroerende goederen op dat oogenblik een gezamenlijk kadastraal inkomen hadden van 366.73 fr. ; dat deze nalatenschap dus niet als kleine erfenis kan aanzien worden, daar het kadastraal inkomen het maximum bedrag door artikel 1 der wet van 16 Mei 1900 bepaald overschrijdt ;

Aangezien wel is waar de wet van 23 Juni 1924 dit cijfer heeft verdubbeld, maar dat deze verhooging, krachtens het grondbeginsel ingeschreven in artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek, zonder uitwiskel is voor wat betreft de nalatenschap opgevallen vóór het van kracht worden der nieuwe wet ;

Dat immers het recht van overname bestaat en kan uitgeoefend worden vanaf het oogenblik van 't openvallen der erfenis ; (zie Verbr., 22 Sept. 1927, Pas. 291) ; dat het bijgevolg op datzelfde oogenblik is dat het wettelijk regiem der erfenis voor goed vastgesteld moet worden, bij toepassing der toenmalige wetgeving ;

Om deze redenen :

Wij, plaatsvervangende Vrederechter, de titularis wettelijk belet zijnde ; rechtsdoende in laatsten aanleg en rechtsprekende in openbare zitting ;

Gehoord de partijen regelmatig per aangeleekende brieven aanzocht om heden voor ons te verschijnen, alsook hunne wederzijdsche raadsnannen, Meester Lysens, voor de verzoekers, en Meester Ulrix, voor verweerdsters ;

Verklaren verzoekers niet ontvankelijk in hunne vordering en verwijzen hen in de kosten gelijkwideerd op drie frank, niet inbegrepen de registratiekosten, deze ook te hunne last.

VREDEGERECHT TE BERCHEM

5 DECEMBER 1933.

Vrederechter : M. Baeten.
Pleiters : Mters H. De Jongh en A. Diercxens.

HUUROVEREENKOMST. — CONTRACTUELE VERMINDERING. — ONEENIGHEID OVER BEDRAG DER VERMINDERING. — BETWISTING VAN TITEL. — ALGEMEENE BEVOEGDHEID.

In geval van betwisting van titel in zake huurovereenkomst, blijft de Vrederechter bevoegd volgens de algemeene regelen der bevoegdheid indien het geschil de waarde van 25000 fr. niet overtreit.

Schenk t/ Holmes en Van den Heurck.

Gezien, in zake n° 2586, de inleidende dagvaarding van deurwaarder P. Vermeulen te Berchem, de dato 8 November 1933 geboekt, strekkende tot de veroordeeling van verweerder om aan aanlegger te betalen, voor achterstallige huur, de som van 400 fr., samen met de gerechtelijke intresten en de kosten des gedings ;

Gezien, in zake n° 2599, de inleidende dagvaarding van deurwaarder R. Van Elslande te Antwerpen, de dato 15 November 1933, geboekt, strekkende in hoofddorde, aanlegger bij te staan en te vrijwaren van welkdanige veroordeeling welke tegen hem zoude kunnen worden uitgesproken in de vraag ingediend bij exploit van deurwaarder P. Vermeulen te Berchem, op 8 November 1933 ten verzoeken van den heer Fred. S. aan aanlegger beteeënd en in geval deze actie in vrijwaring als onontvankelijke zoude voorkomen minstens zich te zien en te hooren veroordeelen om redenen in het exploit vermeld, als principale actie beschouwd, aan aanlegger te betalen, de som van 4000 fr., samen met de gerechtelijke intresten en de kosten des gedings ;

Gehoord de partijen in hunne middelen en besluiten ;

Aangezien de twee zaken samenhangend zijn en dienen samengevoegd ;

Over den hoofdeisch ;

Aangezien verweerder H., bij mondelinge overeenkomst op 28 Augustus 1929 tusschen hem en aanlegger S. gesloten, van deze een

352

appartement in het huis Vijverlaan, 53, in huur nam, mits de prijs van 1200 fr. per maand en 2400 fr. voor tusschenkomst in de kosten van lift, huisbewaarder, belastingen, enz., — dat die huur aangegaan werd zonder schrift, per jaar, met dien verstande dat elk der partijen bij 't einde van elk huurjaar een einde aan de huur kon stellen mits opzeg te geven drie maanden op voorhand bij aangeteekend schrijven ; — dat de huur inging op 10 September 1929 ; — dat, bij mondelinge overeenkomst later tusschen partijen gesloten, de huur gebracht werd op 1100 fr. per maand, garage en belastingen inbegrepen, van af 17 Juni 1932 en de huurovereenkomst verlengd tot 17 September 1933 ;

Aangezien verweerder H., voor huur vervallen in October en November 1933 slechts $2 \times 900 = 1800$ betaalde en aanlegger S. het verschil tusschen die som en het bedrag volgens laatstvermelde mondelinge overeenkomst verschuldigd, 't zij (2×1100) — 1800 = 400 fr. eischt ; dat verweerder H. Weigert deze som te betalen onder voorwendsel dat, bij eene mondelinge overeenkomst onlangs tusschen hem en den volmachthebber van aanlegger S. gesloten, de huurprijs verminderd werd op 900 fr. per maand van af 17 September 1933 ;

Aangezien verweerder H. hoofdzakelijk besluit tot de onbevoegdheid dezer Rechtbank onder voorwendsel dat er betwisting bestaat nopens den titel waarop de vordering gesteund is, namelijk over de vraag of de huurovereenkomst al dan niet gewijzigd werd door eene vermindering van den huurprijs van 1100 op 900 fr. per maand ;

Aangezien de Vrederechters kennis nemen van alle burgerlijke gedingen waarvan de waarde niet hooger is dan 25000 fr. dat aanlegger S. te recht beweert dat, gelet op de bedoelde betwisting, de waarde van het geding slechts 2400 fr. bedraagt, 't zij het verschil tusschen eene huur van 1100 frank per maand en 900 fr. per maand gedurende een jaar ; — dat wij dus bevoegd zijn om van den eisch te kennen ;

Aangezien ten gronde, verweerder H. staande houdt dat, bij mondelinge overeenkomst onlangs tusschen hem en den genaamden V. d. H., volmachthebber van aanlegger S., gesloten, de huurprijs verminderd werd op 900 fr. per maand van af 17 September 1933 ;

Aangezien aanlegger S. beweert dat V. d. H., die zijn bediende is, geene volmacht had om eene vermindering van de huurprijs toe te staan ;

Aangezien het aan verweerder H. toekomt te bewijzen dat V. d. H. werkelijk volmacht had van aanlegger S. om de bedoelde vermindering toe te staan ; — dat hij dit bewijs ook door enkele vermoedens of getuigen kan leveren ; — dat hij echter volstrekt in gebreke blijft dit bewijs te leveren ; — dat zijne bewering dat hij dikwijls in rechtstreekse onderhandelingen is getreden met V. d. H. en dat deze telkens gehandeld heeft als volmachthebber van aanlegger S., geloochenstraft wordt door het feit dat aanlegger persoonlijk handelde toen overeen gekomen werd de huurprijs te brengen van 1200 en 240 fr. op 1100 fr. per maand ;

Aangezien verweerder H. evenmin bewijst dat aanlegger S. ooit de handeling van V. d. H., waarbij deze in naam en voor rekening van S. de vermindering van 1100 fr. op 900 fr. toestond, zou goedgekeurd hebben ;

Aangezien verweerder H. bijgevolg gebonden blijft de overeenkomst waarbij de huurprijs gebracht werd op 1100 fr. per maand, en dus aan aanlegger S. verschuldigd is voor saldo voor huur vervallen in September en October 1933, de som van 400 fr. ;

Wat de eisch tot tusschenkomst en vrijwaring aangaat ;

Aangezien verweerder op tusschenkomst erkent dat hij, handelende in naam en voor rekening van S., met aanlegger in tusschenkomst overeengekomen is dat de huurprijs van af 17 September 1933 zou verminderd worden op 900 fr., zonder dat hij van S. volmacht ontvangen had om eene vermindering van huur toe te staan ;

Aangezien het eenig gevolg van deze ongeoorloofde daad van verweerder op tusschenkomst zou kunnen zijn dat deze gehouden is aan aanlegger op tusschenkomst de schade te vergoeden die hem door die daad zou berokkend geweest zijn ;

Aangezien aanlegger in tusschenkomst zelfs niet op eenige schade wijst die hem door die ongeoorloofde daad van verweerder op tusschenkomst zou berokkend geweest zijn dat het enkel feit dat, niettegenstaande die ongeoorloofde daad, de huurprijs, tusschen aanlegger in tusschenkomst en S. persoonlijk overeengekomen, behouden blijft, niet een gevolg, maar juist een gemis aan gevolg van die daad is ; — dat de zaken anders zouden staan indien, bijvoorbeeld die ongeoorloofde daad oorzaak geweest was dat aanlegger in tusschenkomst van S. persoonlijk de huurvermindering niet verkreeg, die hij, zonder die daad van hem zou verkregen hebben ; — maar dat zelfs niet bewoerd wordt dat de daad van verweerder op tusschenkomst dergelijke gevolgen had ;

Om deze redenen ;

Wij, Achiel Baeten, Vrederechter van het kanton Berchem-Antwerpen, uitspraak doende tegensprekelijk en in eersten aanleg, voegen

de zaken ingeschreven onder nummers 2586 en 2599 van onzen algemeenen Rol samen ;

Verklaren ons bevoegd ;

En, alle andere besluiten verwerpen de als ongegrond, rechtdoende over den hoofdeisch, veroordeelen verweerder H. om aan aanlegger te betalen, voor saldo van huur vervallen in September en October 1933, de som van 400 fr., met de gerechtelijke intresten ; — rechtdoende op den eisch in tusschenkomst, verklaren aanlegger in tusschenkomst onontvankelijk en althans ongegrond in zijnen eisch en wijzen hem ervan af ; veroordeelen H. tot de kosten van beide gedingen, begroot op 150.80 fr. hierin niet begrepen de registratiekosten van dit vonnis.

VREDEGERECHT TE ANTWERPEN

1^e KANTON. — 29 NOVEMBER 1933.

Vrederechter : M. Raynaud.
Pleiters : Mters Vrints en Verbaet.

I. — VERZEKERINGEN. — PERSOONLIJKE ONGEVALLENVERZEKERING. — BEROEPSWIJZING. — GEVOLG.

II. — VERZEKERINGEN. — VERJARING. — GEEN EENVOUDIG VERMOEDEN VAN BETALING. — EED NIET ONTVANKELIJK.

I. — Voor wat een persoonlijke verzekering tegen ongevallen betreft, heeft een verandering van beroep niet de vernietiging van het contract voor gevolg, maar enkel eventueel een aanpassing der premie, vermits het risico niet verdwijnt, maar hoogstens een wijziging ondergaat.
II. — De verjaring, voorzien door art 23 van de wet van 11 Juni 1874 betreffende de verzekeringen, stelt een einde aan het recht zelf en is niet, in geval het vervallen premies betreft, een eenvoudig vermoeden van betaling, waartegen een gedingbeslissenden eed kan worden opgeworpen.

Dillen t/ Avenir Familial

Aangezien het verzet regelmatig is geschied en kan aangenomen worden ;

Aangezien eischer op verzet doet gelden dat het risico welk door de verzekering gedekt werd, niet meer bestond gedurende de termijnen voor dewelke de premie geëischt worden ; dat op 30 Maart 1929 de eischer op verzet het caféhuis gelegen St Gummarusstraat n° 49 te Antwerpen, waarvan zes gegraveerde ruiten tegen het breken verzekerd waren, verlaten heeft ; dat sindsdien in de plaatsen welke hij in andere huizen bewoond heeft er geen gegraveerde glasramen bestaan en bijgevolg de verzekering op geen enkele wijze haar toepassing heeft kunnen hebben ; dat hij sinds October 1927 het beroep van foreman niet meer uitoefent ingevolge het ontslag welk hem alsdan gegeven werd door de firma Lee and Cie Bataviastraat n° 219, en dat hij sindsdien bediende geweest is bij de gebroeders Dierckxens, kolenhandelaars te Merxem ; dat hij veel werkloos geweest is en slechts nu en dan zijn arbeid als losse werkmans aan de haven uitoefent tijdens welk werk het risico aan zijn arbeid verbonden, gedekt is door de wet op de werkongevallen, zoodat hij geen aanspraak zou kunnen maken op het voordeel van de polis der persoonlijke verzekering ; dat minstens de vordering van verweerder op verzet uitgedoofd is door de verjaring voor wat betreft de premie die vervallen zijn voor 16 Juni 1930 ; dat de verjaring voorzien door artikel 32 van de wet op verzekeringen het recht volledig uitdooft en ter zake de verweerder niet ontvankelijk is den eer door haar voorgesteld aan den eischer op verzet op te dragen ; dat, in zeer ondergeschikte orde de eischer op verzet die over geen middelen beschikt recht heeft op uitstel tot betaling ;

Aangezien wat betreft de mondelinge verzekeringsovereenkomst tegen het breken van zes gegraveerde ruiten, verweerder op verzet niet ernstig betwist dat eischer op verzet, in Maart 1929 het huis verlaten heeft waarin de gegraveerde ruiten zich bevinden ; dat de beslissende der zaak doen blijken dat alleen deze ruiten het voorwerp vormden van de verzekeringsovereenkomst ; dat vier van de gegraveerde glasruiten zich bevonden in de deuren langs den voorgevel en de twee andere in de deuren langs de koer ; dat het risico opgehouden heeft te bestaan sedert het vertrek van eischer op verzet uit de Gummarusstraat ;

Aangezien de verweerder op verzet zelfs niet aanhaalt dat in de plaatsen waar eischer achtereenvolgens gewoond heeft gegraveerde glasruiten bestaan hebben ;

Aangezien wat betreft de overeenkomst der persoonlijke verzekering het veranderen van beroep de verzekeringsovereenkomst laat bestaan ; dat in geval het risico vermindert de verzekerde gerechtigd is ook de premie te doen verminderen, maar dat de eischer op verzet niet bewijst dat hij aan verweerder op verzet kennis gegeven heeft van de verandering van beroep ;

Aangezien luidens artikel 32 der wet van 11 Juni 1874 op de verzekeringen, alle rechtsvordering die uit een verzekeringsovereenkomst ontstaat, verjaard is na drie jaren ; dat de algemeene bewoordingen toepasselijk zijn op alle rechtsvorderingen daarin begrepen diegene ingesteld tot betaling der premie ;

Aangezien wegens het uitdooven van de rechtsvordering de verweerder niet ontanke-

lijk is den voorgestelden eed aan eischer op verzet op te dragen ;

Aangezien het verschuldigd bedrag voor persoonlijke verzekering dus moet vastgesteld worden op fr. 298,10 x 3 = fr. 894,30 ;

Aangezien de eischer op verzet de rechtbank aanzocht hem toe te laten het bedrag door hem werkelijk verschuldigd te betalen met afkortingen ;

Aangezien het billijk schijnt, in aanmerking van eischer's op verzet toestand, hem uitstel tot betaling te verlenen ;

Om deze redenen :

Wij, Jozef Raynaud, Vrederechter van het eerste kanton der stad Antwerpen, nemen het verzet aan als regelmatig in den vorm en er uitspraak over doende, wijzen ons vonnis bij verstek uitgesproken, in dato 21 Juni 1933, geboekt ; verklaren niet gegrond de vraag tot betaling van fr. 160.20 voor achterstallige verzekeringspremiën respectievelijk vervallen op 29 November 1929, 1930, 1931 en 1932, tegen het breken van de gegraveerde glasruiten ; wijzen de oorspronkelijke eischeres af van dit gedeelte harer vordering ; verlenen akte aan den oorspronkelijken verweerder dat hij de verjaring inroep voorzien door artikel 32 der wet op de verzekeringen ; verlenen akte aan de oorspronkelijke eischeres dat zij den beslissenden eed opdraagt aan den oorspronkelijken verweerder, in de volgende bewoordingen : « Ik zweer dat de premie voorzien in de mondelinge verzekeringsovereenkomst tusschen partijen gesloten op 24 November 1925 en vervallen voor 16 Juni 1930 betaald zijn » ;

Zeggen uitgedoofd door de verjaring de vordering strekkende tot betaling der premie voor verzekering tegen persoonlijke ongevallen en vervallen vóór 16 Juni 1930 ; verklaren den opgedragen eed niet ontvankelijk wegens uitdooven van de rechtsvordering ; veroordeelen den oorspronkelijken verweerder te betalen, voor achterstallige premieën, de som van 894,30 frank ; veroordeelen den oorspronkelijken verweerder tot de gerechtelijke intresten van die som en tot de kosten der beide gedingen ;

Zeggen dat de oorspronkelijke verweerder gemachtigd is het bedrag der veroordeeling te betalen met maandelijksche afkortingen van 50 frank, van af 1 December 1933, draagbaar bij Mter Verbaet, Belgiëlei, n° 191, te Antwerpen, en dat de gansche som onmiddellijk zal eischbaar worden, indien de oorspronkelijke verweerder D. nalaat deze afkortingen in tijds te doen ;

Aldus gevonnist en uitgesproken te Antwerpen, in openbare zitting van Woensdag, 29 November 1933.

VREDEGERECHT ANTWERPEN

4^e KANTON. — 29 NOVEMBER 1933.

Vrederechter : M. De Keyzer.
Pleiters : Mters Craeybeckx en Gyselinck

HANDELSHUUROVEREENKOMST. — WET VAN 5 OGOST 1933. — UITBATING DEEL VAN EEN GEHEEL. — INKOMSTEN VAN HET GEHEEL. — ONGEGRONDHEID.

Voor wat de toepassing der wet op de tijdelijke vermindering der huurceelen betreft, moet rekening gehouden worden met al de inkomsten eener uitbating.

Maakt deze deel uit van een geheel, dan moet rekening gehouden worden met de inkomsten en uitgaven der geheele uitbating.

Maatschappij Kooperatief Verbond t/ Maatschappij voor Goedkoop Huisvesting

Gezien de inleidende dagvaarding van deurwaarder A. Duwaerts, te Antwerpen, de dato 9 November 1933, geboekt en ingeschreven ter rolle onder N° 7172.

Gehoord partijen in middelen en besluiten ; Aangezien de vraag strekt om te hooren zeggen voor recht dat de huurprijs van het huis te Antwerpen-Luchtbal, Bostonstraat, 2, dat eischeres van verweerder in huur heeft volgens huurcontract van 19 Juni 1931, geboekt te Antwerpen den 30 Juni 1931, deel I, blad 78, vak 151 ; ontvangen fr. 103.63, de ontvanger (get.) onleesbaar, van fr. 800 tot fr. 640, zal herleid worden en dit met terugwerkende kracht sinds den 1 April 1933 ;

Gezien de stukken van het geding ;

Gezien het proces-verbaal van niet verzoe-

nig in datum van 11 October l.l. ;

Aangezien bij akte van 19 Juli 1931, aanlegster van verweerder in huur nam een winkel-huis, gelegen Bostonstraat, 2, te Antwerpen, mits fr. 800 huur per maand ;

Aangezien zij in hare dagvaarding verklaart dat « haar handel fel door de crisis geleden heeft » en daaruit besluit « dat haar dus eene vermindering van fr. 160 op den maandelijkschen huurprijs kan vergund worden » ;

Aangezien verweerder de beweringen van aanlegster bestrijdt en meent dat er geene hoegenaamde reden bestaat om huurvermindering toe te kennen ;

Aangezien, om de vraag van aanlegster naar rede- en billijkheid te kunnen beoordeelen, het noodig is deze voorafgaande vaststelling te doen : het huis der Bostonstraat, 2, waar aanlegster handel drijft in « kruidenierswaren, lin-

nen, breigoed en stoffen » is een van de menigvuldige onroerende panden, die aanlegster of in eigendom of in huur bezit en waarin zij winkel opzet om er allerlei waren, levensmiddelen, kleeding, enz., te verkoopen, niet alleen in de stad Antwerpen, maar ook nog in de omliggende gemeenten ; — dat deze uitbating niet van geringe betekenis is mag wel blijken uit het feit dat aanlegster in haar bilan over het jaar 1932, — door haar voorgelegd — die winkelrichtingen nog aanschrijft voor eene waarde van fr. 1.061.383,66 ;

Aangezien daarenboven aanlegster hare bedrijvigheid niet beperkt bij de uitbating dier menigvuldige winkels ; dat zij nog buiten schrijn- en mechaniekwerkerij, ook apotheken en volkshuizen met gelagzalen op- en inricht, voorzien van een « materieel » dat aangerekend wordt voor fr. 635.661,47 ;

Aangezien verder dan nog aanlegster eene uiterst modern ingerichte bakkerij uitbaat met eene bewerktuiging ter waarde van 2.347.503,55 frank en een rollend materiaal van 384.059,46 frank ;

Aangezien al die verschillende uitbatingen gevoed worden uit een en hetzelfde kapitaal, dat al die verschillende bedrijfszaken behandeld worden in een en dezelfde boekhouding en daarover een enkele winst- en verliesrekening wordt opgesteld, zoodat het niet met juistheid te achterhalen is voor welk deel in het geheel elke afzonderlijke inrichting moet gehouden worden ;

Aangezien aanlegster ons geen enkel stuk voorlegt uit de rekenplichtigheid van de zaak zelf die gevestigd is in het huis der Bostonstraat, zoodat het ons niet mogelijk is na te gaan of de uitbating daarvan, om reden van den economischen toestand, zoo achteruitge-loopen is, dat het voordeel dat zij uit dit gehuurde goed nog halen kan, in klaarblijkelijke verhouding staat tegenover den te betalen huurprijs ;

Aangezien daarbij zoo het dan al mogelijk is dat de verdiensten door die bepaalde zaak opgeleverd, in omvang verminderd zijn en die uitbating gebeurlijk zelfs eenig verlies aangeeft, dan ligt in die omstandigheid, naar onze meening, nog geen voldoende reden om den huurprijs te verminderen, want elders kan den zakengang goed zijn en de niet te ontkennen wezenlijke opbrengst van apotheken en de rijke winsten welke nog altijd in dezen tijd groote bakkerijen afwerpen, moeten te goede berekend worden voor het geheel complex van de bedrijfscoöperatie ;

Aangezien eindelijk niet uit het oog mag verloren worden, dat de bedrijvigheid van aanlegster zich ook uitstrekt over sociale solidariteits- en propaganda werken — zooals opgegeven in de winst- en verliezen rekening, — welke niets gemeens hebben met haar handelsbedrijven en waarvan de onkosten dan ook niet mogen ingeschreven worden in de handelsbalans ;

Aangezien uit al die voorgaande beschouwingen volgt, niet alleen dat het niet bewezen is dat de bepaalde handel in het huis Bostonstraat gedreven klaarblijkelijk met verlies werkt ter oorzaak van den algemeenen economischen toestand, maar ook nog dat het niet met juistheid vast te stellen is welke feitelijk de stand is van den zakengang in dien afzonderlijken handel ;

Aangezien het nu bovendien wel betekenisvol is, ten minste ten aanzien van het toekomstige, (en de vraag tot vermindering van wege aanlegster schijnt enkel te willen doelen op de toekomst) dat verweerder, aanbiedt aanlegster onmiddellijk uit de aangegane huur te ontslaan, en deze laatste beweert dit aanbod te moeten afwijzen omdat daardoor « verhuizingskosten zouden veroorzaakt worden » en « cliënteel zou kunnen verloren worden » ; dat deze geringe kosten van verhuizing heel zeker niet zullen kunnen opwegen tegen de voortdurende handelsverliezen welke aanlegster beweert nog maanden lang te zullen ondergaan ; — dat ten andere aanlegster geene ernstige moeilijkheid zal ondervinden om in de onmiddellijke nabijheid van hare huidige verkoop-winkel, een meer geijekte gelegenheid te vinden om haren handel voort te zetten in verhoudingen die haar dan beter zouden passen ; — dat aanlegster daarenboven, door bemiddeling van hare organisatie en propaganda er gemakkelijk in gelukken zal haar cliënteel daarheen over te halen ;

Om deze redenen :

Wij, Victor De Keyzer, Vrederechter van het vierde kanton der stad Antwerpen, verklaren de vraag van aanlegster ongegrond, wijzen ze om die reden af en stellen de kosten van het geding ten haren laste, onkosten berekend op de som van 67.60 fr., niet inbegrepen het tegenwoordig vonnis.

Uitgaven van het Rechtskundig Weekblad

PAS VERSCHENEN :

J. DE WEERDT : Samensmelting van Naamloze Vennootschappen. Met een woord vooraf door Prosper Thuysbaert.

UIT DE PERS

DE ADVOCATE

De kansen die de vrouw heeft in de advocatuur.

Wij deelen hieronder de interessante correspondentie mede welke vóór korten tijd verscheen in de Nieuwe Rotterdamse Courant aangaande het verschil tusschen man en vrouw bij de uitoefening van de advocatenpraktijk.

Toen ik van de «Nieuwe Rotterdamse Courant» het verzoek kreeg om eens te schrijven over de vrouw als advocaat en procureur, heb ik me deze vraag gesteld: Bestaat er nu eigenlijk wel verschil tusschen man en vrouw in de uitoefening van de advocatenpraktijk? En ik geloof, dat ik dan zeggen moet: in de grondlijnen niet, maar in enkele details wel. Bovendien bestaat er voornamelijk verschil in de uitoefening van ons beroep zolang de mannelijke zoowel als de vrouwelijke advocaat jong is. Later, als zij beiden meer routine hebben en meer ondervinding in hun vak, dan wordt de werkwijze meer genivelleerd, en worden de kleine verschillen, die aanvankelijk bestaan hebben, zoo goed als weggevaagd. Doch deze verschillen bestaan niet alleen in ons vak, maar in alle beroepen, welke ook door de vrouw uitgeoefend worden. En de verschillen, die tusschen de mannelijke en vrouwelijke advocaten bestaan, spuiten voort uit het verschil, dat er altijd bestaat tusschen den man en de vrouw. Want uit den aard der zaak en uit hooft van zijn opvoeding is de man altijd zakelijker en nuchterder dan de vrouw en dat zijde komt weer tot uiting in de advocatuur. De man laat hoofdzakelijk zijn verstand, de vrouw daarbij veel haar hart spreken. Niet, dat de vrouw haar verstand, dat ze ongetwijfeld bezit, minder georijnt dan de man, doch steeds komt het gevoel een rol spelen bij, na alles wat ze doet. vandaar dat de vrouw in de uitoefening van welk vak ook, hartschietlijk zich voor de zaak weke naar na aan het harte ligt, interessert dan de man.

De man zal zich voor alle zijn zaken in ongeveer dezelfde mate interesseeren, de vrouw speciaal voor die welke tot haar vrouwelijke vertelling spreken. Een tekenend voorbeeld zag ik daarvan bij een mijner vrouwelijke collegas, bij een echtscheiding, waarin zij voor de vrouw opkwam en waarin sprake was, dat het kind, een jongentje, niet aan de moeder, doch aan de vader toegewezen zou worden.

Mijn vrouwelijke collega, die dit proces gratis te voeren had, en daarnaast nog heel wat andere procedures had, welke wel betaald waren, heeft zich eenmaal voor de kwestie warm gemaakt, dat zij zich niet persoonlijk aanrok telkens als de zaak wat zwak begon te staan. Zij heeft echter gevochten alsof het naar eigen kind gold en heeft de volharding mogen smaken, dat het kind de vrouw toegewezen werd. In denzelfden tijd won zij een andere procedure, waar het ging om een meer nuchtere zaak, doch die voor de betrokken persoon natuurlijk van groot gewicht was. Deze was zeer erkentelijk voor de goede procesvoering en heeft haar dat ook betaald. Maar over deze laatste kwestie heb ik weinig of niets gehoord van mijn collega, terwijl in alle phasen welke het proces, onderwerp het jongentje, doorlopend heeft, mee moest beleven.

Laat ik ook eens de vraag stellen: heeft een vrouw even veel kans om een goede advocatenpraktijk te krijgen als een man? heeft zij met meer of met minder moeilijkheden te kampen aan de pasbeginnende mannelijke advocaat? En nu spreek ik niet van degenen, die als zeer knap bekend staan en uit dien noodde door voorspraak van hun professor bij wien zij uitgebonden hebben, op een reeds bestaand kantoor komen en daar de traditie, enz., voorzetten.

Neen, de doorsnee man en de doorsnee vrouw, wie heeft de meeste kans van slagen in de advocatuur? Dan moet ik antwoorden, de man. De vrouw heeft minder kans, niet omdat zij niet voldoende juridisch ontwikkeld is, of niet hanig genoeg of in andere opzichten niet capabel is, doch uit vele andere moed. Niettegenstaande de z.g. gelijkheid van man en vrouw is het voor de vrouw altijd moeilijker om een loonnende positie te veroveren dan voor den man. Hoewel het lijkt alsof de emancipatie der vrouw volkomen is blijkt telkens allereerst, dat het verrouwen in de vrouw, als zij een professie uitoefent, welke vroeger uitsluitend door den man uitgeoefend werd niet ten volle bestaat.

Immers nog dikwijls hoort men zeggen: «Voor kleine zaken kunnen wij wel het advies van een vrouw inroepen, maar voor zaken waar het op aankomt, gaan wij «natuurlijk» liever naar een man.

Dat geldt voor het doktersvak, dat geldt ook voor de advocatuur. In mijn oog ten onrechte.

De vrouw is wel degelijk in staat een kwestie aan alle kanten te bezien, het voor en tegen te wegen en een oordeel te vormen over het mogelijke welzijn van het instellen van een actie of het voeren van een verweer. Maar wat de jeugdige vrouwelijke advocaat mist en wat meerendeels ook de jonge mannelijke advocaat mist, dat is een poid over haar of zijn cliënt. Maar ik meen dat de jonge advocate dit nog in hoogere mate zal gevoelen dan de man. Immers over het algemeen heeft de man in het leven toch nog steeds de leiding, de vrouw volgt graag. Want, voordat de vrouw in de kille maatschappij zelfstandig optreedt heeft zij natuurlijk wel een bestuursfunctie van een studentenclub of iets dergelijks vervuld, maar waar een man en vrouwen samen zijn, heeft in den regel de man de leiding. Zoodat, indien de jonge vrouw als advocaat optreden zal, dan zal zij het leiding geven nog moeten aanleeren en het zal haar een zekeren schroom, een zeker overwinning kosten, haar wil door te drijven, om de leiding tegenover een anderen, ouderen man of vrouw, te handhaven.

Deze schroom bezit de pasbeginnende confrère natuurlijk ook, doch niet in die mate als zijne collega, Langzamerhand bij het klimmen der jaren, verliest zij dezen schroom en zal voor haren confrère in gedecideerdheid en overwicht niet onderdoen.

In handels- en scheepvaartzaken wordt de vrouw zeer zelden als advocaat geraadpleegd, aangezien de kooplieden en cargadoors niet voldoende vertrouwen hebben in den handelsgeest en het doorzicht der vrouw, doch ook, omdat zij vooral bij scheepvaartzaken, nogal eens met ruwe gasten te maken zou hebben. Onjuist is het echter, niet voldoende vertrouwen te stellen in het oog zicht in handelszaken van de vrouw, want hoe dikwijls gebeurt het niet, dat een vrouwelijke curator in een faillissement van een handelszaak, de affaire doorzetten met succes!

Maar zoo is het ook voor den jongen advocaat niet gemakkelijk om bij een getuigenverhoor in een civiele procedure te weten, waar het zwaartepunt ligt, terwijl bovendien bij zoo'n enquête veel questions van technischen, aithans specialen aard te voorschijn komen, waarvan de advocaat in het algemeen weinig of niets afweet. Maar dubbel moeilijk is het voor zijn vrouwelijke collega b.v. in sommige echtscheidingsprocedures of een vaderschapsactie te begripen wat er gezegd en wat er mee bedoeld wordt. Vele van deze dingen moeten een schok weeg brengen in het gemoed van de jonge advocate.

Hoe slaat het met de strafzaken? In het algemeen heb ik den indruk gekregen, dat de vrouwelijke advocate niet erg veel voor strafzaken voelt. En waarom? Ik geloof dat de reden gezocht moet worden in de opvoeding der vrouw. Wij vrouwen komen in het algemeen niet gauw in aanraking met die lagen van de maatschappij, waaruit de a-sociale elementen in het algemeen gerecrueteerd worden. Ontmoeten wij echter in onze eigen kring een a-sociaal persoon, dan zullen wij zoo iemand meestal uit den weg gaan, in elk geval geen contact daarmede zoeken. Een jonge man ontmoet eerder dergelijke elementen, omdat hij meer buitenshuis leeft, b.v. in zijn diensttijd, in zijn studententijd. De jonge man is onderzoekend van aard, vindt het wel eens interessant te spreken met uitzonderlijke menschen. Daar komt nog bij dat de man zich ook meer in den toestand van een misdadiger of overtreder der wet indenken kan, dan de vrouw, enkele overtredingen zijn voor hem niet onbekend.

Ik kan me indenken, dat een misdadiger gemakkelijker met een man over zijn daad van gedachten wisselt (indien hij zulks al doet), dan met een vrouw. Want ook de verdachte voelt de man wereldwijzer dan de vrouw, althans dat de man meer weet wat er alzo in de wereld te koop is dan de vrouw. Daarom zal hij die de wet geschonden heeft eerder naar een advocaat loopen, dan naar een advocate.

Het spreekt echter vanzelf, dat de vrouw even dikwijls als de man aan een verdachte in een strafzaak toegevoegd wordt. En, aangezien de vrouw in het algemeen hare plichten ernstig opvat, zal zij met veel toewijding de verdediging voorbereiden. In ieder geval zal zij alles in het werk stellen om een goed pleidooi te maken, en een pleidooi houdt zij voor elke kleine strafzaak. En al heeft de verdachte reeds twaalf maal een fiets gestolen of rijwielplaatjes gepapt, toch zal zij een pleidooi houden. Ik geloof niet, dat een vrouw er gauw toe komt om zich te refereeren aan het oordeel van de rechtbank, een man doet dit eerder in gevallen van herhaalde recidive, als er eigenlijk toch niets aan te doen is.

Toch was het een groot strafrecht-advocaat die me vertelde: «Ik heb me nog nooit gerefereerd, ik heb altijd toch wel iets weten te pleiten». Nu ben ik ook ervan doordrongen, dat de verdachte recht heeft op juridischen bijstand, en dat deze bijstand zoo goed mogelijk moet zijn. Doch enkele malen is het mij opgevallen dat een pleidooi beter achterwege gebleven ware, althans zeer bekort gehouden had behooren te zijn.

Meestal vertellen wij advocaten in eenvoudige strafzaken niets nieuws, wij openen meestal geen nieuwe gezichtspunten en dan lijkt het me beter om geen lang pleidooi te houden. Maar daarom wil ik nog niet zeggen, dat de verdachte niet bijgestaan behoef te worden door een advocaat, geenszins, want tijdens het verhoor van verdachte en van getuigen, kunnen nieuwe feiten enz. voor den dag komen, waardoor de zaak minder eenvoudig wordt.

Maar als is de advocaat overtuigd, dat de verdachte het meest gebaat is met een klein pleidooi, soms zelfs met een eenvoudige referie, de cliënten willen het dikwijls anders, zij willen, dat voor hen een groot pleidooi gehouden wordt. Ten minste iets dergelijks is mij eens overkomen in een kinderstrafzaak. Een jongen had 1 0.50 gestolen van zijn baas, hij had bekend. Deze baas had hem aangegeven en nu stonden beiden voor den Kinderrechter, die een als verdachte de ander als hoofdgetuige. De laatste had allang spijt, dat hij de zaak aangegeven had en hij had den jongen in zijn dienst gehouden en zou hem ook willen behouden. Dit had hij mij reeds verteld. Ik wist dus, dat de jongen geen gevaar liep om naar een tuchtschool gezonden te worden noch naar een opvoedingsgesticht, ie meer, daar de verdachte nog nooit veroordeeld was, uit een fatsoenlijk gezin kwam en in een goede omgeving leefde. De officier van justitie vroeg dan ook opzending naar een tuchtschool, ik meen voor den tijd van twee weken, maar voorwaardelijk, m.a.w. de jongen kon blijven waar hij was, mits hij binnen een bepaalden tijd niet opnieuw een strafbaar feit pleegde. Ik had dus niet veel anders te doen, dan mij daarbij aan te sluiten, nog even den nadruk leggend (in mijn idee zelfs ten overvloede) op verdachte's gunstig verleden. De jongen kreeg natuurlijk een voorwaardelijke straf (wat hij ook gekregen zou hebben als ik niets gezegd had) en daar hadt je de poppen aan het dansen. Niet de jongen was boos, maar de baas, de getuige, die hem aangegeven had. Met de hoogste verontwaardiging zelde hij tegen mij: «Het is wat moois, ik vind het vreeslijk, ik vind het ontzettend, dat die jongen nu gestraft wordt, juffrouw, wat hebben wij nu eigenlijk aan u gehad, dat was geen pleidooi, wat hadden wij aan u? Als u goed gepleit had, was hij vrij gekomen. Het is wat moois», en met veel ironie eraan toevoegend: «Wel bedankt voor uw hulp, hoor, dat was best». En daar sta je dan, je kunt ze nog niet eens aan het verstand brengen, dat vrijpraak uitgesloten was, daar de jongen bekend had en de diefstal vaststond!

Ook komt het voor, dat de verdachte het met de manier van pleiten niet eens is. Een jonge man had ingebroken en gestolen en dat was ook niet voor de eerste maal geweest, hij had reeds enkele straffen achter den rug. Ik was hem toegevoegd en ik begreep wel, dat hem nu een zware veroordeeling te wachten stond. Het reclasseeringsrapport was ongunstig, hij wenschte ook niet onder een reclasseeringsambtenaar te staan, liever ging hij een jaartje zitten. Nu had ik in het reclasseeringsrapport gelezen, dat in zijn familie krankzinnigheid voorkwam, terwijl het gezin verder ook zwaar belast was. Ik meende dan ook, dat de jongen niet in een gevangenis thuishoorde, doch dat hij beter op zijn plaats zou zijn in een gesticht. Ik lichtte dus mijn standpunt toe, met eenige aanhalingen uit het reclasseeringsrapport. Nauwelijks had ik uitgesproken of de verdachte staat op, en met een hoofdknip in mijn richting zegt hij tot de rechters:

«De juffrouw denkt daar wel, dat het niet heelernad in orde is in mijn hoofd, maar niks hoor, dat heeft ze niks, mij mankeert niets». Een van de rechters schoot in den lach en ik heb er maar het zwijgen toe gedaan, wat kon ik anders?

En nu wat de kinderzaken betreft. Dikwijls hoor ik de leer verkondigen, dat de vrouwelijke advocaat toch de aangewezen persoon is, die kinderen moet verdedigen en helpen of reclasseeren. Dit is eenvoudig gezegd, doch is allesbehalve eenvoudig. Niet zoozeer op juridisch, dan wel op sociaal gebied. Immers, wat het verdedigen betreft, wil ik even opmerken, dat de advocaat, die een minderjarige te verdedigen krijgt, het beste doet zich van te voren in verbinding te stellen met een der verenigingen van Pro Juventute of met den Bond tot Kinderbescherming of met een consultatiebureau voor moeilijke kinderen en daarbij overleg pleegt met den Kinderrechter. Want het verdedigen van het misdadige kind is niet op één lijn te stellen met het verdedigen van een volwassen mensch. Het is eigenlijk geen verdedigen meer, maar het is overleg plegen met den Kinderrechter om te trachten van het misdadige kind een bruikbaar mensch te maken in de maatschappij; de wijze waarop zulks geschieden zal, bepaalt de Kinderrechter, de advocaat kan den Kinderrechter echter dikwijls behulpzaam zijn bij het zoeken en kiezen van een gezinsvoogd en dergelijke.

De reclasseering moet m.i. in het algemeen overgelaten worden aan die personen, die veel tijd en toewijding en geduld hebben om met moeilijke kinderen om te gaan, terwijl zij bovendien nog een speciale studie gemaakt hebben op medisch, n.l. op psychiatrisch-psychologisch gebied.

Het zou te ver voeren, indien nagegaan werd in welk opzicht de vrouwelijke advocaat op dit gebied nog meer zou kunnen presteeren.

Ik voor mij ben overtuigd, dat de vrouw een even goed advocaat kan worden als de man, ze is precies en netjes van aard, ze is enthousiast en betrouwbaar en heeft voldoende verstand. Dat het de vrouw in het algemeen nog niet gelukt is om een groote advocatenpraktijk op te bouwen (een zeer enkele uitzondering daargelaten!) is niet te wijten aan gebrek aan capaciteiten van de vrouw, doch aan de omstandigheid, dat de emancipatie der vrouw, hoe volkomen deze oogenschijnlijk ook is, toch nog den kinderschoenen niet ontwassen is.

Necrologie

LEON COX

Rechter bij de Rechtbank van eersten aanleg te Hasselt.

Voor enkele dagen overleed te Hasselt de heer Rechter Leon Cox. Ten einde hulde te brengen aan de nagedachtenis van den betreunden overledene geven wij hierna de diepgevoelde lijkrede die bij de teraardebestelling werd uitgesproken door den heer Byvoet, Voorzitter der Rechtbank te Hasselt.

* * *

Mijne Heeren,

In stille overpeinzing staan wij hier, ootmoedig en droef, voor dit kil en levensloos lichaam, waarvan de gewezen bezieler in onze verbeelding rijst, edel van harte en oprecht van gemoed.

Het heeft den Heer behaagt tot zich te roepen de ziel van een rechtschapen man, aan wien de meest geduchte verantwoordelijkheid was opgedragen, zijn medemensch te oordeelen en te beschikken over dezes vrijheid, eer en goed.

In zijn binnenste schrikte hij voor de ontzaglijke macht die hem was toevertrouwd, doch deze vrees schonk hem tevens de kracht om de taak van rechter te vervullen, gewetensvol, zonder het oordeel der menschen te schromen.

In zijne hoedanigheid van rechter was hij immers de beschermer van alle recht, onder wiens hoede elk belang zich stelt, elke vrees zich schut, aan wien al het leed veropenbaard, elke klacht geuit wordt en door wien recht wedervaarde en onrecht vermoord werd.

Met vastberadenheid vervulde hij zijnen plicht, gedreven door den standvastigen wil rechtvaardig te zijn, altijd, tegenover wien ook en gelijk in welke omstandigheden.

Onpartijdig zijn was zijne hoofdbetrachting en zelfs de vinnigste geschillen, uitgekloft door de meest geweldige politieke hartstochten, gesproken uit de breeduitentoonende opvattingen der ware vaderlandsliefde, kwamen tot bezinking in de kalme overweging zijner onvooroorlogenheid. Hij slaagde er in van zich te bekomen al wat hij wilde, omdat hij nooit wilde dan hetgeen recht was.

Zoodoende stelde hij zich boven het oordeel der menschen, overtuigd als hij was dat vroeg of laat het gezond verstand zou zegevieren en zelfs de openbare beoordeeling te zijnen gunste zou uitloopen.

Zijne beslissingen waren, na rijpe overweging, in geweten gegrond; vaak bekinnibeld weliswaar door de degenen die er door getroffen werden, doch met gerust gemoed aan de gestadige waakzaamheid der openbare meening onderworpen, hetgeen voor hem een spoorslag was om nog meer gerechtigheid te doen heerschen. Niet door woorden doch door daden, beantwoordde hij de bedilling alzoo steeg hij in achting door de verongelijking zelf.

Zijne onafhankelijkheid schonk hem den moed om te weerstaan aan verzoeken of bedreigingen van waar deze ook kwamen om elke schuldige te treffen wij hij ook zij en van slechts gehoor te geven aan eene stem, deze van zijn geweten. Enkel de eerbied voor het recht bracht er hem toe zijne hooge en edele taak met waar plichtbesef te vervullen, wel wetend dat in ons land de Magistratuur teniet zou zijn wanneer zij de eischen en de grillen der heerschende partijen moest ondergaan; en dat een volk, dat geen vertrouwen meer kan stellen in zijne rechters, tot den ondergang gedoemd is;

Lichtvaardig oordeel was van zijnentwege niet te vreezen; alhoewel sedert jaren door de ziekte ondermijnd die hem thans, te vroeg, op 65-jarigen leeftijd ten grave voert, zou hij het zich niet veroorloofd hebben eene zitting te leiden zonder grondig elk bundel nauwkeurig ingestudeerd te hebben en des te aandachtiger toe te luisteren daar hij op voorhand alle duistere zijden van elke zaak belicht had.

Ook zijn leven richtte hij steeds naar de plichten hem door zijnen staat opgelegd.

Drie en twintig jaar lang pratkeerde hij als advocaat ter balie van Hasselt en deed alzoo eene ondervinding op die een heilzamen invloed uitoefende op zijne veertienjarige loopbaan als rechter.

De eerlijkheid dreef hij loover dat hij zich wel wachte een daad te stellen die, zelfs door een nauwgezet geweten slecht of verkeerd zou kunnen uitgelegd worden. Aan voorvaderlijke gebruiken bleef hij trouw en zijne zedelijke eigenschappen werden met reden hoog geprezen. Zijn leven naar binnen richtte hij met wijs beleid en dit naar buiten volgens de regels der welvoeglijkheid. 's Menschen oordeel eerbiedigde hij maar ook het zijne wist hij te doen waardeeren. In alles en overal had hij de waardigheid zijner bediening op het oog en gansch zijn leven was er naar gericht een eer- vol en gezaghebbend magistraat te zijn.

Het moet hem dus ook een waren troost geweest zijn enkele dagen voor zijn afsterven te vernemen dat het zijn Majesteit den Koning behaagd had deze plichtbetrachting te bekronen met hem de hooge onderscheiding van Ridder in de Leopoldsorde toe te kennen;

Mijn waarde en diepgetroude Collega, het is ons niet meer gegund geworden, aan ons Leden en Advocaten der Rechtbank van Hasselt, u hierover mondeling en plechtig geluk te wenschen. Het noodlot heeft gewild dat, in eene lijkrede, uwe diensten zouden erkend en geprezen worden. Moedig hebt gij gestreden tegen den onverbiddelijken dood, tot de laatste dagen toe hebt gij, met bewonderenswaardige opoffering het onmogelijke gedaan en doorstaan om toch nog eens uwe geliefkoosde bezigheden te mogen hernemen. De Heer heeft er anders over beschikt.

Gij zaagt den dood naderen en hebt u onderworpen met de kalme tevredenheid van den rechtvaardige die, na gekweten plicht, met gerust gemoed, het oordeel van den Oppersten Rechter verbeidt.

Moge deze troostvolle gedachte, geachte Mevrouw Cox en diepgeproefde familie, wanneer gij den trouwen echtgenoot, den goeden vader en aanbieder grootvader in uwe godvruchtige vereniging met hem zult gedenken, eenigszins uwe smart lenigen en moge de achtung die eenieder hem toedraagt een balsem zijn op de wonde die dit droevig heengaan in uwe harten sloeg.

Een laatste vaarwel, mijn goede, trouwe medewerker. De Rechtbank rouwt, de leemte blijft een gapende wonde, als zalving, uwe nagedachtenis die ons heilig is en die door ons trouw en eerbiedig bewaard wordt.

Wetgeving

30 DECEMBER 1933. — Wet houdende amendement aan de wet van 30 Juli 1926, tot het instellen van een onderzoeksraad voor de scheepvaart.

ALBERT, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil. De Kamers hebben aangenomen en Wij bekrachtigen hetgeen volgt:

Eenig artikel. Artikelen 13, 16 en 19 van de wet van 30 Juli 1926 houdende instelling van een onderzoeksraad voor de scheepvaart zijn gewijzigd aldus:

Art. 13. Worden weggelaten, in het eerste lid, de woorden: «op voordracht van den Minister van Zeezeven».

Art. 16. I. Worden weggelaten, in het tweede lid, de woorden: «op voordracht van den Minister van het Zeewezen»;

II. Het vierde lid is vervangen door de volgende bepalingen:

«De rijkscommissaris en de toegevoegde rijkscommissarissen verzamelen alle inlichtingen van aard om den raad voor te lichten omtrent de feiten die tot zijn bevoegdheid behooren; zij hebben het recht van initiatief ten aanzien van de toepassing van de bij artikelen 3, 4 en 7 voorziene maatregelen.

»Zij bestatigen bovendien alle vergrijpen en misdrijven voorzien door de wet van 5 Juni 1928 houdende Tucht- en Strafwetboek voor de koopvaardij en de zeevisscherij, die te hunner kennis kwamen tijdens het uitoefenen van hun ambt; zij beschikken te dien einde over de bevoegdheid van de officieren van gerechtelijke politie, helpers van den procureur ds Konings».

Art. 19. De twee eerste leden zijn vervangen door de volgende bepalingen:

«Artikelen 175, 176, 177 en 179 van de wet van 18 Juni 1869 zijn toepasselijk ten aanzien van den voorzitter en ondervoorzitters. Kunnen evenwel benoemd worden tot het ambt van voorzitter of van ondervoorzitter van den raad, de voorzitters eener Kamer van en de raadsheeren in het Hof van beroep, werkelijke of ten eere, de ondervoorzitters van en de rechters in de rechtbank van eersten aanleg, werkelijke of ten eere.

»Artikelen 175, 176 en 179 van de wet van 18 Juni 1869 zijn toepasselijk ten aanzien van den rijkscommissaris en de toegevoegde rijkscommissarissen, den griffier en de adjunct-griffiers. Kunnen nochtans tot het ambt van rijkscommissarissen en toegevoegde rijkscommissarissen worden benoemd, de ambtenaren van de administratieve orde, en tot het ambt van griffier en adjunct-griffier, de griffiers en adjunct-griffiers van de rechtbanken en van de Hoven van beroep, benevens de ambtenaren van de administratieve orde».

Gegeven te Brussel, den 30 December 1933.